

MARE

MARE (30) WERKT ALS RECEPTIONISTE IN EEN HOTEL. ZE IS NET WEER SINGLE EN STORT ZICH OP DE DATINGMARKT.

IK DUW mijn hoofd tegen het koude glas en kijk omlaag. Het lijkt wel of er geen corona is, zoveel auto's wachten er voor het stoplicht naast dit hotel. Het interesseert me niet. Ik denk alleen maar aan Mark die nu alleen thuis zit. De afgelopen twaalf uur appte hij me veertien keer met de vraag of ik naar huis kom. Met elk bericht werd mijn woede groter. De hufter. Wat denkt hij wel niet. Mark met zijn fijne maniertjes, zijn spontaneiteit en, hoe pijnlijk nu ook, zijn enorm sexy glimlach. De man die afgelopen zomer mijn pilstrip weggooidde en aangaf dat hij vader wilde worden, blijkt een half jaar later een ordinaire vreemdganger. De klootzak. Wat een geweldig begin van dit nieuwe jaar. Ik kijk naar het hotelkussen vol zwarte vegen. In mijn haast griste ik gisteren schoon ondergoed en mijn make-uptas mee, maar mijn remover vergat ik. Het geeft niet. De douche is schoon en groot en met warm water lukt het vast om mezelf weer toonbaar te maken, ook al zullen de rode ogen en diepe wallen vandaag niet verdwijnen. Ik ontdekte het gisteren. Bij het opruimen van de was vond ik onder Marks sokkenmand een pak ansichtkaarten in een boterhamzakje. Een onbekend handschrift. Rode hartjes. Schijnheilige beloftes. Al na het lezen van de eerste twee kaarten ben ik naar het toilet gerend, mijn hart sloeg over en mijn hersenen gingen kapot van pijn. Jonneke, heet ze, en sinds de zomer van vorig jaar neukt ze dus mijn vriend. Moraalridder Mark die altijd zo hamert op vertrouwen en rust in een relatie. Het enige waarop hij zelf vertrouwde, was zijn piemel. Ik neem een veel te lange douche en droog mijn rode

huid met handdoeken die naar chloor ruiken. Met een kop thee uit de plastic waterkoker naast me, check ik de tarieven van het hotel. Na lang twijfelen besluit ik om mijn verblijf niet te verlengen. Waarom moet ik gestraft worden? Hij heeft het toch zelf verpest? Het huis staat op mijn naam, ik kocht het al lang voordat ik Mark leerde kennen. Een uitzendbureau detacheerde hem als nachtportier in het hotel waar ik nog steeds werk. Google leert me dat als ik een nieuw slot op de voordeur laat zetten, hij enkel recht heeft om binnen te komen. Hij zoekt het maar uit. Laat hem maar slapen bij Jonneke, eens kijken hoe leuk zij hem nog vindt als ze erachter komt dat hij geen ei kan bakken en zijn haren soms een week niet wast. Ondanks mijn stoerheid schokken mijn schouders als ik mijn tas inpak. Telefoonoplader. Tandpasta. Het T-shirt met kersenprint dat we twee jaar geleden samen kochten op Ibiza. Een pijscheut trekt door me heen. Waarom moest hij het nou zo verpesten? Waarom was ik niet goed genoeg? Ik laat mezelf weer op bed vallen. Vandaag mag ik huilen. Morgen ook. Daarna ben ik weer ingeroosterd. Mijn baas loopt

EEN PIJNSCHEUT TREKT DOOR ME HEEN; WAAROM WAS IK NIET GOED GENOEG?

ook op zijn tandvlees. Ik ben al blij dat ik nog werk heb, ook al is dat momenteel het inchecken van een paar gasten en het helpen van de schoonmaakploeg die bijna verzuipt in alle nieuwe desinfectiemaatregelen. Op het nachtkastje ligt mijn sleutelbos. Ik pak hem op, verwijder het beertje met de M erop en gooi die in de prullenbak onder het bureau. Ik zoek het nummer van een slotenmaker en bel hem op. Vanmiddag om drie uur heeft hij tijd. Met de boord van mijn vest ik mijn tranen weg en recht mijn rug. Eerst naar mijn ouders, uitleggen wat er is gebeurd, en dan volle kracht vooruit. ■